

Onderstroomboven 3.0

POËZIEALBUM

Kwartaal eMagazine van het schrijvers
en beelders collectief Onderstroomboven
Jaargang 1, nummer 3, 21 september 2013

Onderstroomboven eMagazine 3.0
POËZIEALBUM

Onderstroomboven Magazine 3.0 (2)

Gerectificeerde versie

Het eMagazine Onderstroomboven is een uitgave van Artscience, een van de uitgeverijen van Boekencoöperatie Nederland (Boekcoop). Tel: 06 22331342 (Ewout)

Het verschijnt als gratis af te laden eBook op

www.onderstroomboven.nl en is in papieren vorm te bestellen bij ***www.boekenroute.nl*** onder ISBN 9789072475978

De uitgave wordt verzorgd door het schrijvers- en beelderscollectief Onderstroomboven, onder redactie van Sarah Morton, Gerbrand Muller en Ewout Storm van Leeuwen.

redactieonderstroomboven@gmail.com

Vormgeving: Ewout Storm van Leeuwen

21 september 2013

Nummer 3.0

Jaargang 1

ISSN 2214-2878

ISBN 978-90-72475-97-8

Onderstroomboven eMagazine 3.0

POËZIEALBUM

Uitgeverij Artscience

Woord vooraf

Poëzie, gedichten, poëmen, versjes, rijmen.
Gebundeld tot een lief, klein album. Kun je in je zak steken.

Netjes op een rijtje zetten kun je onze magazines niet, ze hebben daarvoor te verschillende formaten. Net als de schrijvers en beelders van het collectief.

Een heel Magazine gewijd aan poëzie, dat zou het derde nummer van Onderstroomboven Magazine worden. Een verzamelbundel van bijzondere, nog niet eerder gepubliceerde gedichten. In het vorige nummer is op voorhand heftig gediscussieerd wanneer iets poëzie genoemd mag worden en wanneer het eerder versjes, rijmpjes of Sinterklaasgedichten zouden moeten heten. Standpunten zijn uitgewisseld, maar nauwelijks nader tot elkaar gekomen. Leve de verscheidenheid!

7

De redactie heeft er mee geworsteld. Al snel doemden de valkuilen op van pretenties, van selectie, van elitaire hoogmoed. Afkeer daarvan was juist onze drijfveer om het met Onderstroomboven heel anders te doen dan de “hoofdstroom”.

Moesten we dan kritiekloos alles plaatsen wat ons is toegestuurd? Vooral de laatste dagen voor de dode lijn ging het binnendruppelen van inzendingen over naar inregenen.

Gerbrand Muller heeft als eindredacteur zijn best gedaan taalkundige finesses met de inzenders te bespreken. De score van wijzigingen door de

auteurs in kwestie is hoog. Reden om te stellen dat een kundige eindredactie gekoesterd moet worden. Zeker door auteurs die iets nieuws publiceren.

Bleef het dilemma: plaatsen we alles, of passen we toch een zekere schifting toe. En wie bepaalt dat? Op welke gronden?

Gerbrand Muller kwam met een oplossing. Ik citeer hem:

8 “Een schrijver, zeker als hij nog maar pas begonnen is met schrijven, kijkt in de regel met andere, kritischer ogen naar zijn werk als het aan de openbaarheid is prijsgegeven: daar leert hij van. Iets dergelijk moet ook de Kaf t-groep voor ogen hebben gestaan, de Leidse schrijvers die, wars van enige pretentie, omstreeks 1960 hun werk publiceerden in het tijdschriftje Kaf t (Kaf op de voorpagina, de t op de achterpagina): tussen het kافت zou de lezer slechts kaf aantreffen. Dit derde nummer van Onderstroomboven Magazine is een hommage aan het Leidse tijdschriftje dat indertijd op dezelfde manier onbekende schrijvers kans bood om werk te publiceren.”

Dit poëziealbum is een compromis geworden. Niet alles wat is ingestuurd is opgenomen. Aan sommige wel geplaatste inzendingen is op de valreep nog gesleuteld.

U vindt in dit album gedichten van Onderstromers wier naam u al uit de vorige nummers bekend is: Erwin Mulder, Ernst du Pon, Desirée van Woerden, Sarah Morton, Hans Plomp. Nieuw is Mireille Buldeo Rai.

Dank zij de netwerking van Hein van Elteren hebben we enkele nieuwkomers kunnen verwelkomen: Ivonne Kreule, Sanatan Swemer. Gerbrand Muller bracht enkele juweeltjes in van Peter Wiesenekker.

De vormgeving is deze keer mijn voorrecht geweest. Ik heb gekozen voor een sobere bundel, zonder afbeeldingen. Die beelden ontstaan vanzelf in uw hoofd op de muziek van de dichters.

Wij willen verder een tipje van de sluier oplichten omtrent het vierde nummer. Dat zal als thema hebben: De Nieuwe Samenleving.

9

‘Welke?’ zult u vragen. Dat zou een goede vraag zijn. U kunt helpen die te beantwoorden door te reageren op en in de bèta versies van nummer 4, die over enige tijd af te laden zijn op www.onderstroomboven.nl Blijf alert! Er kunnen cruciale mededelingen volgen. Zoals het programma van het symposium, dat 9 december door de Stichting *Organic Living Association* wordt georganiseerd, met een gratis zaal gesponsord door Seats2Meet Utrecht CS.

Want wij, het schrijvers en beelders collectief Onderstroomboven, brengen de verbeelding weer aan zet.

Ewout Storm van Leeuwen (*hoofdredacteur*)

Rectificatie:

In een eerdere versie was ten onrechte een gedicht opgenomen, toegeschreven aan Amira Streep. Het is vervangen door een derde gedicht van Ernst du Pon.

PETER WIESENEKKER

Dresden bezocht

Straten, gaten, een bouwput.
Lekwater daarin, een zwarte kolk.
De Elbe
ligt onbevaren,
donker.

10 Gebrokte
barokgebouwen,
vers geverfde kronen in goud. Altstadt.
Geen boom. Geen hond. Geen kat.
Ik liep door een paardenlijk,
verdwaalde in het kadaver.

Dresden bezocht,
Dresden gezien: "Oh, wat
een schitterende stad! Werkelijk
prachtig!"
En dat
was dat.

Sneeuw, sneeuw

Sneeuw, sneeuw.

Ik heb het luik opengestoten.

Het wintert, wintert al te lang. In de fijngetakte

bomen mogen onderhand de kraaien komen

om de winter weg te krassen

met hun bar

en boos gezang.

Nooit, nooit, nooit

Daar staat zij in de rode ruimte
volmaakt getekend in wit en licht.

Dit doet zeer.

Haar kracht overspeelt de mijne.

Afgeleid

praat ze naar achter. Door de half-open deur.

Daar is een ander licht. Een hees

geroepen antwoord. Ze lacht, kijkt terug

en verstrooid schudden haar donkere

lokken van 'Nee!'

12 Al wat ik had
is lang verzilverd

nooit zal mijn regen haar vore zien,

nooit zal mijn najaar haar voorjaar kussen,

nooit zal mijn winter haar zomer blussen.

De oude kerk

Onder mijn voeten de stenen.
Daaronder dode holtes starend omhoog.
Ik loop langs de banken. Sober hout.
Onder mij uitgekrast in steen
familiewapens. O Dood Memento.
Ik schrijd onder kerkbogen, hoor muziek.
Koperen pijpen betrillen het gewijde.
Daar schrijd ik, klein
onnozel wicht, even opgenomen
in de eeuwigheid van uw licht.

13

Het orgeltje

In de kerk ging een orgeltje spelen.
Bach? Händel? Een speels fluitgezag
als zouden er duizend vogels zijn.
Haar angst gleed weg.
Op grote afstand groene weiden,
witwollen vlekjes daarop. Dat moesten
wel de schapjes uit haar dromen wezen.

Naast de kerk een boerenhoeve
tussen dichtgegroeide bomen.
Op een slijpsteen werd een mes geslepen.
Ze hoorde gerommel in een verzakte schuur.
Donkere wolken beplekken de hemel.
Geen zon te zien. De wind wordt guur.

Het fietsende kind

Je droomt ik ben een meisje,
je droomt ik heb een fiets, je droomt
ik ga uit rijden,
je droomt ik rijd door een mooie tuin.
Daar zijn mannen aan het graven.
Een langgerekte diepe kuil.

14 De bomen wuiven,
je gaat met een reusachtige gang.
De schaduwen op het gras willen niet wijken,
de uren verstrijken,
je rijdt in het donker. Vreemde stemmen,
een vreemde zang. Kom maar meisje, kom hier.
Vreemde ogen kijken. Je fietst, je fietst.
Je wilt niet bezwijken. Je fietst, je fietst.
En als het moet dan fiets je
dagen, dagen
en nachtenlang.

Donzen veertjes

In dat lage huisje
met dat bemoste, scheve dak
daar woont de kippenslachter die het lot
van de kip bepaalt.

Wat scharrelen ze lief over het erf!
En kijk eens, allemaal zachte kuikentjes
van dons! En lief, hoe daar die moeder roept
om al die kleine donsjes te beschermen!

In de schaduw van de muur
staat een man met een slappe hoed.

15

Overal veertjes.

In de hemel.

Tussen de bomen. En neer-
gedwarreld in een teiltje bloed.

RUUD VAN WEERDENBURG

Snaar

`s Ochtends op de fiets,
heilige polderweg met donkere stukken erin
als een vale, vaak verstelde spijkerbroek

Beroert de wind mijn veren tot op mijn huid
En met de wind komt jouw geur langswaaien:
snaar van ons samenspel

16

Opeens verdwenen,
zo plotseling als het kwam

SANATAN SWEMER

Cuyksend All-Een

Over het eeuwige water
Van een oeroud vennetje
Rimpelt de wind.
Koelte in warme septemberzon

Tussen de hoge halmen
Dansend in de bries
Zit deze tijdelijke vorm
Te proeven van Vergankelijkheid

17

Ver zijn de geluiden
Van onze beschaving
Op weg naar verloedering,
Om te verwelken
In de rot der tijden
Opgegaan in Eeuwigheid

Blijven momenten van een eeuwig nu.

Aan het eeuwige water
Speelt nu de bries
Wenken de dennen.
Aan de oevers van de vennen
Dobberen de eenden
In het weerkaatste blauw
Van een wolkenloze hemel
Met het brandende oog
Van de zon

DEIRDRE DE BRUYN

Ego's afscheid

Ik ben er niet meer
Om bang te zijn
Weerstand te bieden
Onzeker te zijn
Mijn maskers zijn veelzijdig en briljant
Ik creëerde zeer geloofwaardige spoken
Deed al mijn best te verhullen Wie jij bent
Zodat niemand -ook jijzelf niet- jou echt kent
18 Ik draaide je een rad voor ogen, want
Dat was in liefde met je afgesproken
Je trapt er niet meer in
Ik trek mij nu terug
Ik heb mijn werk gedaan
Ik hef mij op
Jou bewust achterlatend
Je bent Jezelf geworden
Je hebt mij niet langer nodig
Je hebt niets meer te bewijzen via mij
Je Bént gewoon
Je bent geboren
Ik laat je Zijn
Hoef je niet meer te beschermen
Of te beperken
In het licht van Jouw Bestaan
Ga ik vervagen
Waar Jij bent opgestaan
Je ademt, je leeft, je hebt lief
Dat is genoeg
Al heb ik dat steeds bestreden
Waar je eerst in mij geloofde
En jezelf om mij verliet
Glimlach je nu nog slechts als je mij ziet

HANS PLOMP

Iris

Je zingt zacht
terwijl je bezig bent-
flarden innerlijke melodie.

Je lieve stem zingt
zomaar wat
mooier dan muziek.

Alles wordt licht-
een vrouw zingt
in dit huis,
regenboog van klank.

Inwendig juich ik.
Je zingt,
alles is goed, geluk alom.
Een spinnende leeuwin.

19

Maya

van alle illusies
in deze illusoire wereld
is de mooiste
liefde

Kom binnen

De grootste wildernis is in ons.
Onze oorsprong
in ongetemde scheppingslust.

We scheppen ons een vrijplaats,
autonome zone
in het maagdelijke oerwoud
van de liefde.

20 Kom binnen,
weg uit de helse waan -
van nature zijn wij
een waakvlam
in de liefdesnacht.

Voor mij geen heiligdom
met dak of muur,
mijn tempel is de levende natuur
in en buiten mij.

Stille nacht, heilige nacht

Nacht
vervaagt de grenzen
verspreidt oneindigheid
verdonkeremaant
de lelijkheid.

Daglicht onthult
genadeloos
onze werkelijkheid.

Daar ben je weer Maan,
als ragfijne sikkel
zie ik je aan de hemel staan.

21

Er gaat zoveel verloren
maar jij verandert
steeds hetzelfde
Maan.

Nacht,
de mensheid slaapt,
alles kan nu zacht
en weerloos zijn.
God gaapt...

Laat mij

“My body has been my best friend
but I know I won't need it in the end.” (Cat Stevens)

Ik wil dit lichaam niet meer
pijn jaagt me eruit, benauwenis,
zoals een baby door weeën
uit de baarmoeder gedreven.

22 Ik wil dit stoffelijk omhulsel afleggen
zoals het vlies dat mij beschermde
breken moest
opdat ik geboren kon worden.

Ik kan niet verder
in dit lichaam dierbaar,
ooit een warme mantel
nu een pijnlijk keurslijf.

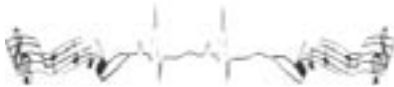
Kom, raak nog een keer dit lichaam aan
laat me dan gaan
uit dit bestaan.

ERNST DU PON

Tijdslijn

De vierde dimensie is tijd
De Lijn is de tweede
Wat hebben die met elkaar
Je kan de tijd langs een lijn uitzetten maar
Er is toch alleen maar nu
Dan is nu en toen eveneens
Toch zit er een steentje in m'n schoen
Huist er iets onder de gordel
Uitkomst wordt geboden door muziek
Een andere sfeer
Allerlei tonen
De één wat korter dan de ander,
Als verwaaiende wolken langs de blauwe lucht
Daar heb je toch tijd voor nodig
Wat doet een dichter in het schimmenrijk
Wat spookt hij uit a/d andere kant van de tijd

23

De ingeving

Het ontglipt me

Elke keer weer

Ik zit er niet mee

Maar nou ja

De afgrond staat voor de deur

Ik schop een steentje over de rand

Ingeving schiet door het bewustzijn

Scherp tekent ze zich af tegen de leegte

Voorzichtig nu

Even niet bewegen

24 De verleiding van afleiding adem ik weg

Ik recht m'n rug

En wandel de open diepte binnen.

Hoe maak je een gedicht

benodigdheden:

bijl

wetsteen

water

pen

inkt

papier

schrijftafel

storm, gierend langs de sponningen van de ramen
flakkerende kaarsvlam
vleermuizen dutten aan rioolbuis in wijnkelder
stoflaag rust op cognacfles

25

slijp de bijl op het scherp van de snede
concentratie inktzwarte duisternis
klief, als het moment samenvalt met het nu,
onder het uitspreken van 'n oude tover
de knoop die de inspiratie tegenhoudt.

Inkt vloeit

MIREILLE BULDEO RAI

De Rode Hal

Leeg Vol Voller Volst
Leeg Vol Voller Volst
Drukte in de gloednieuwe rode hal
weerspiegelt ritmisch
aankomende en vertrekkende metro's
Mensen rennen. Haasten zich. Alleen. Lopen door. Staan stil.
Getweeën. Gedrieën. Gevieren.
26 Gevijven, Gezessen, Gezevenen,

Brede trappen links.
Voeten, worden benen,
worden lijven, worden mensen.
Wensen een doorgang naar binnen
Brede trappen rechts.
Achterkanten. Mensen worden lijven zonder hoofd,
worden benen, worden voeten die verdwijnen, naar?
Roltrap traprolt door
Neemt ze mee en spuugt ze uit op straat.

Stel waant zich onbespied
onverstaanbaar ruzie maken,
kan hier niet.
Tussen hen en
af en toe een schreeuw en yel
schreeuwen mutsen in kapitalen: AMSTERDAM!

De rode hal, doortocht, tocht goed door
Rood-witte supportersschaals gaan vaster om de nek
Een handje vol blauw in de hal
zet zich sjokkend in beweging,
GVB controleurs richting kaartjes check

En weer of nog steeds of altijd
leeg vol voller volst
Leeg vol voller volst
De rode hal kent het ritme
Geen tijd.

Metro

Bijna spits
tussen mensen door
Platforms
nu nog zichtbaar
Stilte voor de storm
De metro in

Allen
Drommen binnen
Tas op schoot
Armen over elkaar
Staren maar
Langs elkaar heen
Wat doen we raar
Mensen dicht. Te dicht?
Op elkaar

Tough girls
diep weggestoken
in matzwartglanzende jassen
Model Michelin
Bontcapuchons, pluizen uitbundig
is het hermelijn, nertz
konijn, nep?
omlijsten gezichtjes, laten net
een glimp opgemaakte lip
en zwarte gekohlde geloken ogen zien

Bloemetjesbehang

Groen bloemetjesbehang
in beleefbare metro
bont, bonter, bontst
Waren deze mensen
- mijn medereizigers - er niet
Waande ik me thuis
Rode Roosjes
al op tafel gezet,
een schemerlampje, zelfs
Een krantje, de Metro? De Spits
deze keer.
Het enige dat ik mis
Een lekker kopje koffie verkeerd
En een hele leesstafel voor mij
Nu stopt de metro telkens
Stappen mensen in en uit
Dit is mijn huiskamer mensen!
Schreeuw ik inwendig uit.
Toch maak ik ruimte en schuif ik opzij.

ERWIN MULDER

Mensen zijn (dubbele punt)

Landingsplekken, Opvangnetten

Doorgeefluiken, bouwstenen

Besproeiers en zaadjes

Beginners en afmakers

Spiegels

Boodschappers en zenders

Ze kunnen elkaar de lucht in prijzen

30 Dan heb ik het nog niet eens over

Erotisch

Handelend

strelen

Deel wie je liefheb

Deel elkaar

Vanuit de schenkende vrucht der

Gezamenlijke velen

overlapt men (al gevend) elkaars

Kruisende delen

Doe dit bij voorkeur op ultieme

Seks muziek

Zo kan men de levenslust doorgeven

Ode

Ode aan de economische crisis
(o crisis ik mag je wel, je lijkt veel op mij)

O crisis kom tot ons we staan voor je open
we zullen weer ons eigen alcohol stoken
dragen onze kleren tot ze zijn versleten
verbouwen weer ons eigen eten

Gesprekken zullen weer dagenlang duren
geen instituut zal ons meer besturen
maak ons weer baas van ons eigen leven
O crisis, je hebt ons zo veel te geven

Poppen

Zielloze poppen

Walldisney poppen

Vulpoppen

Opblaaspoppen

U kunt ze laten denken wat u wil.

In te zetten als productiefactoren, vermaak en uiteraard kunt u ze uw dromen laten dromen.

Wij hebben reeds duizenden jaren ervaring en maken gebruik van de meest efficiënte hypnose, psychologische oorlogsvoering en occulte technieken.

32 Offer poppen, speciaal voor de negatieve reïncarnaties van het offerwezen te gebruiken als holografische projecties.

Kloonpoppen

Oorlogspoppen

P.S. Wij zijn er ons van bewust dat er verhalen gaan dat onze poppetjes zich aan het verenigen zijn en steeds moeilijker onder de duim te houden (vergelijk het met toen de apen rechtop gingen lopen), wij van B.V. de mens als poppetje, zien het als onze bedrijfsmissie alles in het werk te zetten dit tegen te gaan.

Tijdens de volgende directievergadering zal dan ook het project de toren van Babel worden voorgesteld. Alwaar wij ons zullen bezinnen op nieuwe stappen om de poppetjes nog verder van elkaar te isoleren.

SARAH MORTON

Anxiety

Geen gedachte die niet over jou gaat.
Al weet ik niet wie je bent, je hebt een vuur in me ontstoken.
Jouw nabijheid lijkt redding te brengen.
De wereld is puur en vol kleur, laat mij stralen van hoop.
Vervuld van jouw stem, jouw woorden.
Je laat me het onmogelijke wensen.

Ik ben niet bang voor wat je bij me losmaakt, 33
ik ben bang voor je grenzen;
dat je op een dag uit mijn leven zal stappen.
Al kijk je naar me en praat je met me, je weet niet wie ik ben.
Zoiets moet wel kapot gaan.
Eer ik iets van je weet, kan het te laat zijn.

Wat als de hemel valt, een grauwe sluier over de wereld
legt? Als we het gevaar niet zagen aankomen?
Jij alleen nog een droom bent, een herinnering?
Alles wat betekenisvol leek, zou zijn glans verliezen.
Ik ben incompleet. Niets smelt in deze kou.
Niets bestaat wat niet iets anders aanraakt.

Zonder jou ben ik niet mezelf.

DESIREE VAN WOERDEN

Ontwaken

In de nagalm van die grote explosie waar alles mee begon,
klinkt een bevroren schreeuw, die zindert en versplintert in kille paniek.
Zo ontpopt zich een kosmische expositie,
in een vonkend stofje, dat dwarrelt boven de vlammen.
Nergens houvast, verwaait het in een windvlaag,
en brandt op in een enkele ademtocht,
Het droomt wellicht in een luttele lichtflits, verlangend
een compleet universum bij elkaar.

34

In de droom is alles zeker en wetenschappelijk bewezen.
In de nagalm van die eerste klap, ben IK, want ik zet mij schrap.
Veilig vastgeklampt aan alles wat MIJ heiligt;
wat MIJ tot middelpunt maakt, tot mikpunt, raakvlak
en het scherp van de snede, ben ik een martelaar,
een held en vind ik mijn graal.
Zo rechtvaardig ik een succesverhaal uit losse flodders van mijn leven.
Zolang het maar bij dromen blijft ben ik wel tevreden.

Ik droom van ondoordringbare, diamanten wanden;
het schitterende midden van een regenbogenland.
Maar als het prinsesje na honderd jaren vergeefs wachten,
zichzelf maar eens wakker kust, vergeeft ze vervlogen hoop.
Ze lost op in haar tranen; haar burcht blijkt een ijspaleis,
dat wegsmelt in de zon.
Wilde dieren scholen samen bij de plas die ze hun laat.
Ze laven er hun dorst aan het sprookje dat haar leven
nooit is geweest.

Luisteren

Luisteren! Schreeuwt buurvrouw
Haar kind begint te huilen.
Luisteren is ruzie; doen wat mamma zegt,
als stompzinnig gelijk
je buik in wordt gestompt;
dat loze, lege concept van domme ratio,
dat allen schreeuwen tot er bommen vallen.
Als je later groot bent, wil je nooit meer
luisteren.

35

Luisteren is voor minkukels
die noodgedwongen niets anders rest;
de plaats waar je wordt weggezogen
in het drijfzand van de waanzin; het abattoir
waar door de macht van de massa,
de waarheid wordt geslacht.
Beter is het mee te brullen,
dan te luisteren.

Luisteren is diep van binnen,
in de stilte stilhouden, middenin die grote,
gapende wond het ritme van het gutsen horen
tot je aderen leegbloeden
en je wil.... wit.... wegsterft.
De gruwel waar vaders en moeders,
ons voor trachten te behoeden
als ze ons **leren**
luisteren.

>

Luisteren, lief kind, fluistert de ziel.
Je wist het al, je deed het al en kan het nooit verliezen.
Ook al stampt de wereld door je hart
en is mamma panisch, dat je haar schrille
angstschreeuw maar blijft horen
Al doet ze zo haar best je aandacht af te wenden.
Blijf toch altijd luisteren.

36 Luisteren, lief kind, naar de hartslag van de aarde,
en het gonzen van de ruimte, als van miljarden sterren
een kosmisch liefdeslied weerklinkt.
Als een tere bloemkelk, trillend in de wind,
zich opent en alles geeft voor ze verwelkt,
verwelkom je elke zonnestraal.
Onbevreesd in vrede,
luister je naar binnen, waar alles.....
verstilt.

Slotwoord

Desirée's gedicht was bedoeld als krachtige afronding van dit album. We kunnen er echter niet genoeg van krijgen en hebben op de volgende bladzijden een gedicht van Ivonne Kreule opgenomen als opmaat naar het vierde nummer.

Hieronder de voorplaat van nr 4. Alvast.

Als u het eMagazine 4 nog niet heeft: uw mail naar redactieonderstroomboven@gmail.com volstaat.

IVONNE KREULE

Ontvreemd

38 Als ik denk aan supermarkten
zie ik eendere pakken
gehaast door oneindige
schappen gaan
rijen ondenkbaar
populaire scholieren
met hoge woorden
aan de kassa's staan
en aan de immense
ketens verklonken
de boerderijen
verspreid door het land
veestapels, varkens
geknipte snavels
kippen en ooien
in een groots verband
de prijzen zijn laag
en de boer wordt er langzaam
om grauwe veeleisende
klanten vermoord
en ten langen leste
wordt de stem van de (w)aarde
met eeuwige inflatie
gevreemd en gehoord.

Zo zou het zijn
als ik vanaf boven
dit voordelen landschap
als vreemde bekeek
ik zou er lezen
'Handel' 'Slim bezig'
moeilijk te rijmen
ik was slechts een leek
aan de lopende band
prijzend en stuntend
zag ik bonussen komen
en gaan 'op = op'
Sinaasappels van bloed
en artisjokken in hart
ganzenlever pastei
haute cuisine was voor nop
natuurlijker wijze
vervreemd van dit alles
was dit gebruik
onbekend, onbemind
maar ik ben een mens
en ik neem vanzelfsprekend
al wat mij toekomt
als ik een aanbieding vind.

De dichters:

Peter Wiesenekker

Ruud van Weerdenburg

Sanatan Swemer

Deirdre de Bruyn

Hans Plomp

Ernst du Pon

Mireille Buldeo Rai

Erwin Mulder

Sarah Morton

Desirée van Woerden

Ivonne Kreule